

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 493/2026
30.04.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Милене Рашић, Гордане Којић, Јасмине Васовић и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Сањом Живановић, записничаром, у кривичном предмету окривљеног Миљана Момчиловића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног Миљана Момчиловића, адвоката Ирине Боровић и адвоката Лидије Митровић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 14/25 од 21.07.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 863/25 од 29.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 30.04.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног Миљана Момчиловића, адвоката Ирине Боровић и адвоката Лидије Митровић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Смедереву К 14/25 од 21.07.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 863/25 од 29.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Смедереву К 14/25 од 21.07.2025. године окривљени Миљан Момчиловић оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године, у коју ће му се урачунати време задржавања у периоду од 05.03.2024. године до 07.03.2024. године. Истом пресудом, на основу члана 87. КЗ и члана 246. став 8. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то 0,24 грама опојне дроге Cannabis Sativa тзв.марихуане. На основу члана 83. КЗ окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана која ће се извршити у заводу за извршење казне затвора или у одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим што ће се време проведено у установи за лечење бити урачунато у казну затвора. Од окривљеног је, на основу члана 91. и 92. КЗ, одузета имовинска корист прибављена кривичним делом и то новац у износу од 2.000,00 динара, који ће након правноснажности пресуде бити уплаћен у корист буџета

Републике Србије. Окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка ближе одређене у изреци пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 863/25 од 29.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Миљана Момчиловића, адвоката Срђана Сврзића, и потврђена пресуда Вишег суда у Смедереву К 14/25 од 21.07.2025. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног Миљана Момчиловића, адвокат Ирина Боровић и адвокат Лидија Митровић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд одложи извршење правноснажне пресуде, усвоји захтев за заштиту законитости и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Миљана Момчиловића доставио Врховном јавном тужилаштву, у складу са чланом 488. став 1. КЗ, и у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Врховног јавног тужилаштва и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Браниоци окривљеног Миљана Момчиловића, адвокат Ирина Боровић и адвокат Лидија Митровић, захтев за заштиту законитости подносе због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истичући да су побијане пресуде заснивају на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не могу заснивати.

Као незаконит доказ, браниоци означавају потврду о привремено одузетим предметима ПУ Смедерево од 05.03.2024. године којом је од АА привремено одузета ПВЦ кесица у којој се налазила биљна зељаста материја налик на марихуану, бруто тежине 1,5 грама, која је, према наводима захтева, прибављена незаконитом радњом претресања АА, а не њеног прегледа како се то наводи у побијаним пресудама. Са тим у вези браниоци истичу да се према одредби члана 97. Закона о полицији и члана 56. Правилника о полицијским овлашћењима, преглед лица обавља увидом у садржај одеће и обуће, а што, према њиховом мишљењу, подразумева само опипавање површине одеће и визуелно опажање, али не и завлачење руке у џеп лица, што је у конкретном случају полицијска службеница ПУ Смедерево учинила током прегледа АА, па је самим њен преглед прерастао у претресање, за који није постојала наредба суда, нити су били испуњени ни услови за претресање лица без наредбе нити је о том претресању поднет извештај судији за претходни поступак, у смислу одредби члана 159. и 160. ЗКП. Самим тим, потврда о привремено одузетим предметима ПУ Смедерево од 05.03.2024. године од АА, која је пресудом Вишег суда у Смедереву К 40/24 од 31.03.2025. године оглашена кривом због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, и други докази који су из таквог незаконитог претресања проистекли, и то: записник о вештачењу Националног центра

за криминалистичку форензику РЦКФ у Нишу 03.6.5.3.1 број 234-3-1408/24 од 17.04.2024. године и извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Смедерево Кт 601-212/24 од 12.03.2024. године са пратећом форензичком фотодокументацијом, који су, према наводима захтева, били одлучујући за доношење побијаних пресуда, представљају незаконите доказе који су морали бити издвојени из списка предмета, у смислу одредбе члана 16. став 1. и 84. ЗКП.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости Врховни суд оцењује као неосноване.

Из списка предмета произилази да је полицијска службеница ПУ Смедерево, дана 05.03.2024. године, након што је са колегама у Смедереву, на улици ..., учила контакт окривљеног Миљана Момчиловића и АА, према којој је кривични поступак раздвојен и окончан правноснажном пресудом Вишег суда у Смедереву К 40/24 од 31.03.2025. године којом је оглашена кривом због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ, у складу са својим овлашћењима из члана 286. став 1. и 2. ЗКП сходно члану 97. став 3. Закона о полицији, обавила преглед АА, током ког је пронађена једна ПВЦ кесица са биљном зељастом материјом налик на марихуну, бруто тежине 1,5 грама, која је приказана на фотографији број 1. форензичке фотодокументације од 05.03.2024. године која је саставни део извештаја о форензичком прегледу лица места ПУ Смедерево Кт 601-212/24 од 12.03.2024. године, о чему је, према стању у списима предмета, између осталог, истог дана обавештен јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Смедереву, у складу са чланом 286. став 4. ЗКП, а предмет пронађен прегледом, на основу члана 147. став 1. и 150. став 1. ЗКП, привремено одузет уз потврду о привремено одузетим предметима од 05.03.2024. године, коју је АА, потписала без примедби.

Даље, из списка предмета произилази да је наредбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Смедереву Кт 14/24 од 07.03.2024. године, на основу члана 113, 114. став 4, 117 став 1, 118 и 120. ЗКП, између осталог, одређено физичко-хемијско вештачење, предмета одузетог од АА ради утврђивања да ли представља супстанцу или препарат који је проглашен за опојну дрогу, које је поверено Националном центру за криминалистичку форензику РЦКФ у Нишу, чија форензички вештак је, поступајући у складу са наредбом о вештачењу и одредбом члана 123. ЗКП, свој налаз и мишљење изнео у записнику о вештачењу 03.6.5.3.1 број 234-3-1408/24 од 17.04.2024. године.

Према налажењу Врховног суда, из изнетог стања у списима предмета произилази да у конкретном случају није обављено претресање лица, како то браниоци окривљеног Миљана Момчиловића у захтеву истичу, већ преглед лица, односно АА, за који су полицијски службеници овлашћени одредбом члана 286. став 1. и 2. ЗКП и члана 97. став 3. Закона о полицији, која прописује да се прегледом лица сматра увид у садржај одеће и обуће, па за предузимање ове радње у околностима у којима је извршена, није била неопходна наредба суда нити подношење извештаја судији за претходни поступак, што је случај када овлашћена службена лица предузимају претресање без наредбе суда, већ је о овој радњи полиција била дужна да одмах, а најкасније у року од 24 часа након предузимања, обавести јавног тужиоца, у складу са чланом 286. став 4. ЗКП, што је и учињено. При томе, привремено одузимање предмета од АА, који је пронађен приликом њеног прегледа, извршено је у складу са одредбама члана 147 став 1. ЗКП и 150. став 1. ЗКП, па су потврда о привремено одузетим предметима ПУ Смедерево од 05.03.2024. године, резултат законито спроведене радње

прегледа лица и форензичко фотографисање одузетог предмета, супротно наводима захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Миљана Момчиловића, законити докази на којима се пресуда, у смислу одредаба Законика о кривичном поступку, може заснивати. Исто важи и за записник о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику РЦКФ у Нишу вештачењу 03.6.5.3.1 број 234-3-1408/24 од 17.04.2024. године, обзиром да је физичко-хемијско вештачење предмета одузетог од АА, према наредби јавног тужиоца, у свему спроведено у складу са одредбама члана 113, 114, 117, 120. и 123. ЗКП, којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ове доказне радње.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да потврда о привремено одузетим предметима ПУ Смедерево од 05.03.2024. године, извештај о форензичком прегледу лица места ПУ Смедерево Кт 601-212/24 од 12.03.2024. године са припадајућом форензичком фотодокументацијом од 05.03.2024. године и записник о вештачењу Националног центра за криминалистичку форензику РЦКФ у Нишу вештачењу 03.6.5.3.1 број 234-3-1408/24 од 17.04.2024. године, који су проистекли из законских овлашћења полиције, ни сами по себи нити по начину прибављања, нису у супротности са одредбама Законика о кривичном поступку већ, насупрот наводима захтева, представљају законите доказе, који могу бити коришћени у кривичном поступку, па су супротни наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног Миљана Момчиловића, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

У преосталим наводима захтева за заштиту законитости, као незаконите доказе на којима се пресуда по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати, а без којих, с обзиром на друге доказе, не би била донесена иста пресуда, браниоци окривљеног Миљана Момчиловића означавају исказ АА изнет на записнику о саслушању осумњичене у ПУ Смедерево од 05.03.2024. године, записнику о саслушању пред јавним тужиоцем Вишег јавног тужилаштва у Смедереву Кти 10/24 од 03.10.2024. године и записнику о главном претресу од 31.03.2025. године, као и пресуду Вишег суда у Смедереву К 40/24 од 31.03.2025. године, којом је АА оглашена кривом због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. КЗ.

Међутим, у погледу пресуде Вишег суда у Смедереву К 40/24 од 31.03.2025. године, у коју је првостепени суд у складу са одредбом члана 405. ЗКП извршио увид током доказног поступка, браниоци окривљеног Миљана Момчиловића у образложењу захтева не наводе у чему се конкретно састоји незаконитост наведеног доказа, односно да ли сматрају да је исти незаконит сам по себи или по начину прибављања, па Врховни суд захтев у овом делу није разматрао налазећи да нема прописан садржај, у смислу одредбе члана 484. ЗКП, која налаже навођење конкретног разлога за подношење захтева за заштиту законитости и његово образложење.

Са друге стране, оспоравајући законитост записника о саслушању осумњичене у ПУ Смедерево од 05.03.2024. године, записника о саслушању пред јавним тужиоцем Вишег јавног тужилаштва у Смедереву Кти 10/24 од 03.10.2024. године и записника о главном претресу од 31.03.2025. године, браниоци окривљеног Миљана Момчиловића у захтеву за заштиту износе сопствену оцену исказа АА, према којој је кривични поступак раздвојен и правноснажно окончан наведеном, осуђујућом пресудом Вишег суда у Смедереву К 40/24, и исказа сведока ББ, ВВ и ГГ, полицијских службеника ПУ

Смедерево, и на основу тога износе сопствени закључак да, у конкретном случају, осим признања АА, чију истинитост и потпуност доводе у сумњу, нема доказа да јој је окривљени Миљан Момчиловић продао опојну дрогу, будући да проналазак износа од 2.000,00 динара код окривљеног, за који није утврђено да је је предат од стране АА јер генетско вештачење биолошких трагова није вршено, свакако не представља доказ да је окривљени извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ за које је оглашен кривим и осуђен побијаним пресудама.

Изнетим наводима захтева, браниоци окривљеног Миљана Момчиловића, према налажењу Врховног суда, у суштини указују на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, у чије разматрање се овај суд није упуштао јер наведена повреда закона, не представља разлог због ког окривљени преко бранилаца може поднети овај ванредни правни лек, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 491. став.1 ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Сања Живановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић